

Muzeele locale

Există la Sighet, organizat prin grija organelor locale de partid și de stat, un muzeu al Maramureșului. Instituția de cultură, așa cum numele o arată, înfățișează vizitatorilor trecutul economic-social-cultural al Maramureșului, înfățișează comoră artistice a poporului nostru în trăsăturile caracteristice acestui colț de țară. Muzeul se bucură de prețuirea celor trecători prin Maramureș veniți de pe alte meleaguri ale patriei, ori de departe, de peste hotare; se bucură de dragostea maramureșenilor: în muzeu am văzut oameni tineri și vârstnici, moșnegi cu piețe albe și copii de școală, din Sighet și de la sate, zăbovindu-se dinaintea hărților, planșelor și exponatelor. Priveau și învățau și audeau iubirea lor pentru regiunea bogată și frumoasă în care s-au născut, trup din trupul patriei dragi; își întăreau, vizitând muzeul, cunoștințele despre obida și ocară pe care le-au trăit buni și străbuni, întredându-se, pe temelii înălțate, din anii puterii populare, urcușul spre zilele luminoase ale socializmului biruitor.

Muzeul maramureșean, dintr-o sobă precară, cred, a însemnatății ce-o are în educația patriotică socialistă a maselor, nu se poate lăuda cu multe măiestrii de atenție și grija în partea secției culturale a comitetului executiv regional. Baia Mare, Ar. II, deșigur, profund nedrept să se creadă, cumva, că instituția maramureșeană e lăsată de izbeliște, în lipsuri și greutate care-i împiedică activitatea. Nu, nu aceasta e situația. Totuși unele îndreptări în atitudinea respectivei secții față de muzeu sînt de dorit. Ar putea, bunăoară, secția culturală a instituției populare regionale să se îngrijească de finanțarea ritmică a instituției și nu la sfîrșit de exercițiul bugetar; de orientare în așa fel a mijloacelor materiale acordate instituției muzeului să poată achiziționa continui obiecte s.a.m.d.

Dar cum rîndurile de față nu-și propun nici pe departe a fi o analiză a Muzeului Maramureșului și nici o analiză a felului în care se manifestă grija secției culturale regionale față de muzeul rațional, ne limităm la aceste câteva sugerezii. Concluzia de ordin general fiind necesitatea acordării unei atenții sporite muzeelor cu caracter local care, în condițiile revoluției

culturale din țara noastră, au luat lînga în multe orase. Situația unor din aceste așezăminte de cultură e mai bună decît cea a muzeului maramureșean, a altora mai rea. Deosebirea rezultă în primul rînd din interesul pe care-l vădesc organele locale ale puterii de stat pentru respectivul așezămînt de cultură. În momentul de față, cînd setea de cultură a oamenilor muncii se manifestă și prin interesul crescînd față de muze, staturile populare au datorită să privească cu grijă și respect și spre aceste instituții. Trebuie ajutat achiziționarea pieselor de artă populară care se distrug cu vremea; achiziționarea obiectelor care oglindesc condițiile de muncă și de trai ale poporului; trebuie încurajată cuiegera de folclor. Cei ce lucrează în muzeu — desori cadre preceptate și cu multă trăgere de inimă — pot primi, în această privință, un sprijin larg din partea cadrelor didactice, a intelectualilor satelor și, în timpul vacanțelor, din partea elevilor.

Micile muze locale nu trebuie privite ca niște încăperi în care se adună vechituri neîntrebate; ele trebuie considerate instituții culturale vii, active, capabile să ajute la cunoașterea trecutului de luptă pentru eliberarea socială, a trecutului regiunii, a bogățiilor sale naturale, a manifestărilor artistice ale localnicilor, la cunoașterea oamenilor de seamă, cu care întregul popor se mîndrește și care au trăit ori au lucrat în acele locuri.

Trebuie apoi mereu privite în perspectiva muzeelor locale, căci un muzeu nu-l niciodată un lucru definitiv încheiat: viața muzeelor continuă de-a lungul generațiilor. Ceea ce noi înțelegem azi, în anii noștri, sînt, în această privință, începuturi; începuturi pline de fagăduieli, pe care urmasii le vor duce mai departe și le vor trece, la rîndul lor, celor ce vor urma. Marea activitate muzeistică locală este deci, într-un anume fel, începutul unei tradiții al cărei întemeietor este poporul muncitor, poporul care, sub îndrumarea partidului, cu sprijinul statului de democrație populară, săvîrșește la noi în țară revoluția culturală, împlinind seculară setea de cultură a maselor, maturînd din viața de toată ziua ignoranța și erorile.

VIRGIL DANCULESCU

DOUĂ EXPOZIȚII DE AMATORI

A m vizitat acum cîteva zile două expoziții. Două expoziții de artă plastică găzduite în holul unui club și într-o cameră obișnuită de birou, nu prea încălzitoare. Verisajul expozițiilor de artă a trecut dincolo de saloanele oficiale, ajungînd în fenomen frecvent în instituții și urme abia în zilele noastre. Lucrul acesta nu l-au putut prevedea, desigur, constructorii salilor de la vînzarea „23 August” și de la Complexul „Grivița Roșie” unde se află expozițiile de care vreau să vorbesc. Peste pinze și desene pătunde de alară o lumină improprie, care atunci cînd nu trece prin ele la acoperș cu un lămpărie în care privitorul anevoie poate să distingă o nuanță ori o linie mai fină.

Dar, nu despre aceste cursuri mărunte au vrea să vorbesc, cursuri care își vor găsi, cred, pînă la urmă remediul ideal în amenajarea

Al. Ciucurencu
maestru emerit al artei

laudabile ale acestor mînușchi entuziaști de îndrăgostiți ai artei. De două ori pe săptămînă muncitori mai tineri și mai vîrstnici, adolescenți și mame de familie, schimbă unele locuri de producție cu penelul și cu savaletul, sub îndrumarea unui instructor priceput și înimoi.

La fîntă pentru cîteva ceasuri un atelier al culorii și al pastelului în care iubitorii artelor plastice prind să se întrecă între ei într-o nobilă emulație. Rodul acestor ședințe de lucru și de studiu, al expedițiilor în împrejurimile urzilor, bogate în peisaje, care se înfrumusețază și se schimbă pe zi ce trece, îl constituie

peisaje industriale și compoziții complexe. Fără îndoială că această perfecționare este rodul unei munci sustinute împărțită între diminețile din urză și după amiezile din familie (Ana Constantin este mamă a trei copii). Dar ceea ce ne reține mai presus de orice atenție este că în aceste eforturi artiștii obțin consecvență o manieră proprie de expresie, ceea ce iese pregnant în evidență.

Ana Constantin este incontestabil „un cap de afiș” al expoziției de la „23 August” dar nu este singura. Nicolae Aurel de la turnătorie, de abia trecut de douăzeci de ani, este nu numai un desenator talentat dar și un bun cunosător al istoriei plastice românești. La un concurs al Radio-difuziunii despre viața și opera lui Grigorescu i s-a decernat premiul întâi. Colpoșatu, Dimoș, Mierbău sînt numai cîteva nume din cele am putut să disting în colțul unor lucrări notabile dar care nu sînt stopate în expoziție de la „23 August”.

La „Grivița Roșie” promoția de tineri este mai masivă. Alături de gravurile muncitorului mai vîrstnic Gheorghe Lăncășanu, prezintă lucrări tineri cum sînt Constantin Mărcășescu, Milu Cristian, Adrian Buznic, ș.a.

Și aici satisfacția privitorului este întregită și pe deplin artistică. Ce și colegii lor de la „23 August” tineri cultivă cu precizie o tematică actuală, familiară pentru ei (unul din desenele lui Mărcășescu înfățișează expresiv vopsitul vagoanelor, un peisaj de Milu Cristian se cheamă „Brăila, combinat chimic”). Și Mărcășescu și Cristian dispun de o bună tehnică mînușii cu abilitate un bagaj profesional în care înfrumusețarea maestrilor preferați se lasă cu ușurință recunoscută. Tinerii artiști vor izbui fără îndoială să depășească această fază a dezvoltării lor, alcătuiindu-și o linie de creștere și un profil propriu.

Surpriza pe care mi-a produs-o la „23 August” Ana Constantin și Cristian m-a făcut să mă întreb dacă nu este cazul ca talentele proaspete, odată descoperite, să fie îndreptate într-o măsură mai mare ca pînă acum spre o muncă artistică chemată să ridice desupra „amatorismului”, să-l înfrumusețeze în circuitul artelor recunoscute.

Un talent alt de viguros ca al Anei Constantin ajunge să fie cultivat acum, așa cum arătam mai sus, într-o măsură nesatisfăcătoare și neregulată pe apucate, și în prea puțină oră de răgaz. Pentru a da cu certitudine lucruri din ce în ce mai valoroase întreprinderea ar trebui să-și creeze condiții necesare unei evoluții ascensive.

Talentele de la „23 August” și de la „Grivița Roșie”, reprezentative pentru miscarea artistică de masă, fac parte dintr-un palmares mult mai bogat care înmănușă cîroații valoroși din toată țara.

Așa cum se înfățișează ea acum, această mișcare reprezintă un rezervor sigur de posibilități artistice gata să întărească și să sporească oricînd rîndurile frontului artei realiste-socialiste.

— Ce dificultăți ai întâmpinat în acțiunea de difuzare a filmului la sate?

— Printre dificultățile pe care le-am întâmpinat sînt cele care dovedesc pe elocuri o înțelegere încă strîmă a rolului filmului în munca de culturalizare a maselor muncitoare de la țară și asupra folosirii filmului în sprijinirea acțiunilor locale.

— Multe sături populare regionale, raionale și comunale nu primesc muncă cu filmul ca o parte componentă a muncii lor politico-culturale la sate, ei unori o consideră ca o muncă cu caracter administrativ. Așa se explică unele lipsuri importante ale acestor organe locale, în special în ceea ce privește activitatea caravanelor cinematografice. Astfel, din cauza că nu înțelegem de ce s-au asigurat fondurile de deplasare necesare personalului caravanelor, unele nu au putut pleca pe teren. Asemenea cazuri s-au înregistrat în regiunea Cluj-Constanța, Suceava, Autonomă Maghiară etc. În regiunea Stalin caravanele au fost concentrate în apropierea orașului (raional Codlea), în timp ce în rîndul raioanelor se simțea lipsa lor.

— În alte cazuri saturațiile populare regionale, ca de exemplu în R.A.M., au rechemat de pe teren caravanele cinematografice. În luna ianuarie 1959, neîntîlnind seama de faptul că muncă cu filmul este favorizată în această perioadă intrucel țărîni muncitori nu sînt antrenati în munca agricolă. Cu altă mai condamnabilă este această atitudine cu cît în timpul lunilor de iarnă se desăfoară la sate și festivalul filmului. Nu s-a ținut seama nici de faptul că în această perioadă deplasarea caravanelor pe teren se poate face mai ușor decît pe timp ploios, și cît în general sînt condiții prielnice pentru intensificarea activității caravanelor care trebuie să cuprindă un număr cît mai mare de localități.

— Folosirea localului de la cîminele culturale pentru bătăi și nunți, în zilele cînd ar trebui să aibă loc proiectele, arată de asemenea substituirea rolului educativ al filmului. Or, astfel de cazuri sînt încreșmate. De asemenea, în multe locuri lipsesc echipamentele pentru caravane, ceea ce duce la uzura prematură a acestora și scutocirea lor din funcțiune.

— Se impune cu necesitate ca saturațiile populare regionale, raionale, comunale să ia toate măsurile care se cer pentru ca muncă cu filmul la sate să fie îmbunătățită.

— Trebuie înțeles că filmul pus la îndemîna țărînilor muncitoare contribuie la ridicarea nivelului cultural, la dezvoltarea gîndirii și sentimentelor nobile ale omului de tip nou. Că filmul cultivă sentimentul prieteniei între popoare, stima pentru muncă, pentru oamenii muncii, alături de creșterea înțelegerea fenomenelor naturii ale curiozităților științifice și tehnice înaintate, setea de a cunoaște, contribuind la înălțarea dorinței de a sluji mai bine cauza patriei socialiste.

Wladislaw Broniewski

Varșovia se-nalță din ruine

Din răsărit, spre victorie, vine armata...

Varșovia — numai ruine. După mine: Varșovia — gata.

Casa de veacuri, în vînt le-au spulberat. Foburgul Cracoviei e la pămînt și Nowy Swiat.

Slavă vouă, ruine! din fabrici — motor, din clădiri — cite-un rest...

Dar Victoria vine: traseul Est-Vest.

Cărămizi singure, în vecl slavă vouă!

Eri planuri. Azi — fapă. Noi construim Varșovia nouă, Varșovia nouă ne-așteaptă.

— Crai-Zygmunt, lăsați ridicat, se vede tu, pe columnă stînd?

— Văd viața la Mariensztat și mîndru sînt...

— Crai-Zygmunt, profilat pe cer, privirea-ți cea-mai înfrînt?

— Podul Sileziei, pe ger l-au construit...

— Crai-Zygmunt, dar pe domnește le-au așezat mai acșlări?

— Stau bine eu, iar spada mea măsoară veacurile zării.

Dar să-l lăsăm pe Zygmunt-Craiul...

Priviți cum, fără încetare, orașelor le schimbă straul Constructorul cel mare.

Pas de culteimur de pămînt, braț care arcu bolșii-ndoaie, de-așupra-ți roșii pale sînt și-ți a Varșoviei văpaie.

Ciocan ei poartă, căi-sărae, mistrie de zidar cumințe, dar pasu-i face cît un vază și vîltorui-e-nainte.

A spus: „Nu lacrimă și ruine! Lăsați să doarmă slinte moștele... Il stă Varșoviei mai bine socialismul ce se naște!”

— În toîntîmîne de CICERONE THEODORESCU

Probleme actuale ale difuzării filmului la sate

— În legătură cu Festivalul filmului la sate care pune în actualitate problemele difuzării filmului în rîndurile țărînilor muncitori un redactor al ziarului nostru a solicitat un interviu la domnul V. RACHITA, director adjunct al Direcției Rețelei Cinematografice și Difuzării Filmelor.

— Care sînt rezultatele dobîndite anul acesta în cadrul Festivalului?

— Festivalul filmului la sate — devenit tradițional — oferă posibilități selecționării unor filme pe teme specifice satului, organizării de conferințe, programe artistice, discuții, expoziții agricole, standuri de cărți cu preluje acestor vizitatori.

— Această acțiune care se organizează în colaborare cu Ministerul Agriculturii și Silviculturii și C.C.S., dă impuls intensificării muncii politice cu filmul, contribuie la atragerea țărînilor muncitoare pe drumul transformării socialiste a agriculturii, la răspîndirea metodelor agro-tehnice înaintate, la realizarea unor recolte îmbelsugate.

— Festivalul cuprinde mii de comune și sate, desăvîrșindu-se în mod ascensiv, pe etape. Numai în prima etapă a festivalului (respectiv 15 decembrie 1958 — 15 ianuarie 1959) au vizionat filmele prezentate aproape un milion de sînti.

— În afară de Festival au loc desigur și alte acțiuni cu filmul la sate. Puteți să ne vorbiți despre ele?

— Se fac prezentări de filme documentare agro-tehnice pe diferite campanii de muncă agricolă. De asemenea sînt sprijinite unele acțiuni locale. Spre exemplu s-au organizat, în anul 1958 proiecte de filme artistice și de documentare pe ajutorul de hidroameliorații din raionul Zimnicea, regiunea București, vizionate de peste 40.000 spectatori. Ținînd seama de specificul acestei regiuni, întreprinderea Cinematografică a prezentat peste 150 filme documentare însoțite de explicații și conferințe privind cultura bumbacului, cultura sfeclii de zahăr, etc.

— Alte acțiuni cu filmul la sate au avut ca temă educația patriotică a oamenilor muncii, combaterea misticismului, etc.

— Pentru contribuția pe care o dau în răspîndirea culturii cu ajutorul filmului în rîndul țărînilor muncitori, pot fi citate ca exemple multe unități cinematografice din satele patriei noastre. Cinematografe ca: Ișajila-

Cluj, Secoleni-Bacău, Florești-Cluj și multe altele, sînt adevărate case de cultură.

— În comuna Lechin-Gară, regiunea București, colectivul format din cadre didactice și tehnicieni, sprijinit de responsabilul cinematografului local, popularizînd filmele în rîndul țărînilor muncitori, care vin apoi în masă la vizionare. Se organizează discuții în legătură cu temele filmelor vizionate de către sînti, trînguindu-se învățăminte care se aplică apoi în practică. Astfel, în urma vizionării filmului documentar „Polenizarea artificială la floarea soarelui și la porumb” cîțiva sînti din comună au folosit această metodă pe ogoarele lor, iar școala din comună a organizat un lot experimental aplicînd polenizarea artificială.

— Care este contribuția caravanelor cinematografice în răspîndirea filmului la sate?

— Cele 112 caravane cinematografice aduc de asemenea o contribuție de seamă la răspîndirea culturii în rîndul țărînilor muncitoare. Lucrătorii acestor caravane muncesc cu sîmînt de răspundere, îndeplinindu-și misiunea de agitații culturale. Munca tov. Gh. Chirilac, operator, și soferul V. Burșuc care deservesc caravana nr. 5 din regiunea Suceava, constituie un exemplu demn de urmat în această privință. Caravana a deservit în anul 1958 un număr de 285 localități. A prezentat spectatorilor programe variate de filme cuprinzînd — pe lîngă filmele artistice — și filme documentare agricole, de asemenea filme speciale pentru copii și tineret. În strînsă legătură cu tematica filmelor documentare, s-au ținut un număr de 143 conferințe despre „Gospodăria agricolă colectivă — izvor de bunăstare și belșug”, „Prin lucrarea pămîntului în comun se obțin recolte bogate”, „Din experiența gospodăriilor colective”, „Ceea ce de muncă rîdnică a stațiunilor de mașini și tractoare”, „Îngri-

jirea animalelor pe sezoane” și multe altele.

— Denumi de menționat pentru munca rîdnică pe care au depus-o în anul 1958 sînt și caravanele: nr. 5 regiunea Craiova, nr. 5 regiunea Galați, nr. 10 regiunea București, nr. 7 Regiunea Autonomă Maghiară, nr. 1 regiunea București etc.

— Cele cîteva exemple spicuite dintr-o bogată activitate ilustrează succesele muncii cu filmul.

— Ce dificultăți ai întâmpinat în acțiunea de difuzare a filmului la sate?

— Printre dificultățile pe care le-am întâmpinat sînt cele care dovedesc pe elocuri o înțelegere încă strîmă a rolului filmului în munca de culturalizare a maselor muncitoare de la țară și asupra folosirii filmului în sprijinirea acțiunilor locale.

— Multe sături populare regionale, raionale și comunale nu primesc muncă cu filmul ca o parte componentă a muncii lor politico-culturale la sate, ei unori o consideră ca o muncă cu caracter administrativ. Așa se explică unele lipsuri importante ale acestor organe locale, în special în ceea ce privește activitatea caravanelor cinematografice. Astfel, din cauza că nu înțelegem de ce s-au asigurat fondurile de deplasare necesare personalului caravanelor, unele nu au putut pleca pe teren. Asemenea cazuri s-au înregistrat în regiunea Cluj-Constanța, Suceava, Autonomă Maghiară etc. În regiunea Stalin caravanele au fost concentrate în apropierea orașului (raional Codlea), în timp ce în rîndul raioanelor se simțea lipsa lor.

— În alte cazuri saturațiile populare regionale, ca de exemplu în R.A.M., au rechemat de pe teren caravanele cinematografice. În luna ianuarie 1959, neîntîlnind seama de faptul că muncă cu filmul este favorizată în această perioadă intrucel țărîni muncitori nu sînt antrenati în munca agricolă. Cu altă mai condamnabilă este această atitudine cu cît în timpul lunilor de iarnă se desăfoară la sate și festivalul filmului. Nu s-a ținut seama nici de faptul că în această perioadă deplasarea caravanelor pe teren se poate face mai ușor decît pe timp ploios, și cît în general sînt condiții prielnice pentru intensificarea activității caravanelor care trebuie să cuprindă un număr cît mai mare de localități.

— Folosirea localului de la cîminele culturale pentru bătăi și nunți, în zilele cînd ar trebui să aibă loc proiectele, arată de asemenea substituirea rolului educativ al filmului. Or, astfel de cazuri sînt încreșmate. De asemenea, în multe locuri lipsesc echipamentele pentru caravane, ceea ce duce la uzura prematură a acestora și scutocirea lor din funcțiune.

— Se impune cu necesitate ca saturațiile populare regionale, raionale, comunale să ia toate măsurile care se cer pentru ca muncă cu filmul la sate să fie îmbunătățită.

— Trebuie înțeles că filmul pus la îndemîna țărînilor muncitoare contribuie la ridicarea nivelului cultural, la dezvoltarea gîndirii și sentimentelor nobile ale omului de tip nou. Că filmul cultivă sentimentul prieteniei între popoare, stima pentru muncă, pentru oamenii muncii, alături de creșterea înțelegerea fenomenelor naturii ale curiozităților științifice și tehnice înaintate, setea de a cunoaște, contribuind la înălțarea dorinței de a sluji mai bine cauza patriei socialiste.

CRONICA MUZICALĂ

A scolasem de multe ori, la Radio, muzica scrisă de Verdi pentru Othello și Iago, din cărți, cît timpună cu „Falsități” această operă reprezintă epocul genului creator al marelor artiști italieni. Dar abia asistînd la spectacol mi-am dat seama că întregul deosebit compozitional deosebit de muzician pînă atunci constituia pentru un imens public la această suprafață victorie a realizării celei mai intime fuziuni între dramă și muzică. Se poate spune că Verdi a marcat aici, în opera italiană, punctul de răscruce alina de Wagner în drama lirică germană și de Mussorgski în opera clasică rusă. Conventionalismul, clișeele, dispar și rămîne numai adevărul fără țîr și podobne degete. Asemenea înfrînturi sînt rare în istoria teatrului cîntat și de acces se cavine ca ele să atragă atenția iubitorului de operă, căruia trebuie să-și servească drept criteriu de orientare, de judecare a întregului repertoriu, cu l se oferă de-a lungul anilor.

— În deosebi, celor îndrăgostiți de muzica lui Verdi, „Othello” le va apărea ca o împlinire așteptată a tuturor dorurilor compozitorului și dacă originalitatea concepției, noutatea mijloacelor folosite au făcut, poate, pe unii dintre cei ce au asistat la premi-

era din 1886 să n-1 mai recunoască pe maestrul din „Traviata” sau „Tribadurul”, astăzi, în perspectiva vremii, nu găsim în partitura lui „Othello” nici o singură notă care să nu ne para „verdiană”.

— Care sînt acele noi trăsături prin care se manifestă, în „Othello”, progresul realizat de Verdi în sensul unei mai mari complexități a expresiei, unei mai realiste concordante între sensul textului și comentariul muzical al acestuia? E deajuns să urmărim firul acțiunii, duelul, scenele mari de ansamblu, care nu mai crează aci, ca în alte opere precedente, impresia de „numere” izolate, păstrîndu-și individualitatea distinctă, care le face de altfel și piese de rezistență ale repertoriului de concert al marilor cîntăreți, ele vorbesc organic din necesitatea acțiunii și melodica lor, oricît ar fi de frumoasă nu mai pare să-și exalte virtutile de sine stătătoare, ci conține totdeauna o justificare psihologică strînsă. Caracterizarea muzicală a personajelor atinge aci o veridicitate dramatică fără precedent în partiturile lui Verdi.

— Încercarea în repertoriu a capodoperei lui Verdi face cîntare primei noastre scene lirice, știute fiind dificultățile de temut ale partiturii, cît și cerințele de ordin actoricesc și muzi-

cal — în egală măsură ridicate în fața interpretelor rolurilor principale.

— Schimbînd ordinea obișnuită, aș vrea să încep de astă dată cu decorul, care ne confirmă încrederea în pictorul scenograf Laub, artist inteligent și sensibil, îmbinînd autenticitatea cu simțul liniei mari și al economiei de mijloace, calități atât de apropiate acțiunii și încărcăturii înaltă. Decorul lui trăiește și participă la dramă, ajutînd și nu împiedicînd pe artiști, ca în alte cazuri.

— Ce privește viziunile regizorului Jean Rînzescu asupra spectacolului, impresia lăsată este aceea a unei înălțimi de nivel între primele două și ultimele două acte, balanța înclinînd puternic în favoarea celor din urmă. Întrecerea conflictului și deznoșdîmîntul sînt intruchipate mult mai convingător decît pregătirea, evoluția lentă a acestuia.

— În primul act, de pildă, episoadele de masă — care s-au urmarit în mod vizibil un dinamism scenic accentuat au avut, deocamdată cît puțin, un aspect de agitație sterilă și dezordonată, cu repercusiuni năvovabile asupra omogenității și expresivității execuției corului. Doar sfîrșitul actului, cu înfrîntarea forțelor care-l supără nu numai pe Othello dar și pe spectatori aduce, odată cu duelul de dragoste, o concentrare binevenită. Pe de altă parte, în actul al doilea acțiunea, sprijinită mai cu seamă pe dialogul Othello-Iago, a înțeles, pînă la insulcînt în evidență toate nuanțele subtile ale evoluției sentimentului. Deodată cu începutul actului al treilea se produce însă un salt și drama muzicală trăiește puternic și emoționant, făcîndu-se să urmărim cu intensitate fiecare clipă.

— Oprindu-ne la interpretare, a cărei analizare nu poate fi, din păcate în ce privește spulul grafic, decît proporțional cu efortul depus de artiștii noștri, vom sublinia în chip deosebit muncă îndelungată și intensă a lui Garbis Zohian pentru realizarea unuia din cele mai grele roluri din întreg repertoriul de operă. Începînd cu ce-

lebrul Francesco Tamagno, creatorul lui „Othello” la premiera din 1886, nu există timor căruia această acțiune să nu-1 ridicat probleme extrem de serioase. În ce îl privește pe Zohian, alit pe plan scenic cît și muzical, el a redat cu succes în deosebi latura eroică a personajului, vehemența izbucnirilor sale temperamentele momentele de culme ale conflictului. El mai are mult de făcut în ce privește nuanțarea jocului și a cîntului și mai cu seamă expresivitatea declamației muzicale.

— Vocea caldă, cu un puternic tremolo al lui Șerban Tassian, nu este chiar instrumentul optim corat de intruchiparea cîntului și durității lui Iago; vestita profunzime de credință a intruchipării personajului — „Credo” — nu ne-a spulit de aceea îndeajuns de convingătoare. În schimb, Tassian a excolet în pasagiile unde Iago devine mîelos și viclean, însușindu-și ovară o sabbie învîltită în cutiea și po-vestirea visului lui Cassio a fost, din acest punct de vedere, unul din punctele culminante ale contribuției apreciatului nostru artist.

— Dominînd reșul distribuției, Arta Florească a realizat, în Desdemona, unul din marile succese ale carierei sale: este o creație care face cîntare și scenei noastre și este valabilă, fără îndoială și pe scara internațională. Frumusețea vocii, interiorizarea interpretării și muzicalitatea frazelor, deajărea nuanțată a jocului, au concurat în chip fericit, o mare cîntăreță. Dintre ceilalți interpreți am dori să remarcăm îndeosebi contribuția tîngu-lui Constantin Iliescu, interpretul lui Cassio.

— Sub conducerea convingătoare a lui Egidio Massini, orchestra opere a dovedit, cu puțină excepție cît se află pe acea linie de progres pe care am dori-o consecvent înălțată. În special în ultimele două acte, participarea ansamblului simfonice la reușita spectacolului, a fost efectivă. Corul, care nu a putut urîi în primul act, a cîntat frumos în grandiosul final al actului trei. Și, să nu uit, frumusețea costume ale Othello Tutovene!

ALFRED HOFFMAN

Mașina caravanei cinematografice pregătită pentru a pleca la drum.

Cuvîntarea tovarăşului Ferenc Münnich
la şedinţa festivă de la Budapesta

În continuare F. Munnich a spus: «belluna contrarevoluționară din octombrie 1956 a fost o încercare de repela cu ajutorul imperialismului internațional, ceea ce în 1919 a făcut aselismul hortist — de a restaura apitalismul. În 1956 însă situația a fost alta, raportul de forțe pe arena internațională se schimbase în favoarea socialismului. De aceea a eșuat în 1956 încercarea contrarevoluționară de resuror.

Sintem fermi și vom fi fermi în dezvoltamentul nostru față de idealul marxism-leninismului, față de internaționalismul proletar, față de lagărul socialismului. Sintem fermi și vom fi fermi în slujirea poporului în lupta împotriva imperialismului. Năzucind către aceste țeluri, vom duce la victorie cauza socialismului. Gloria istorică a Republicii Sovietice Ungare arde în inimile noastre cu o flăcără nestinsă și strălucește în fata noastră ca o stea polară.

serat de la jugul fascist și și-au luat
soarta în propriile mâini, oamenii
muncii din România și Ungaria, sub
conducerea partidelor clasei munci-
toare au pășit la construirea socialis-
mului. Făcând parte din marea și pu-
ternică familie a țărilor socialiste po-
teau, cu încredere și cu aplecare la
printr-o prietenie sinceră și fructuoasă
bazată pe simț reciproc, pe colabora-
rea și înfrățirea frățască în spiri-
tul internaționalismului proletar.

Cînd în 1956 R. P. Ungari a fost

Planul P.S.D.G. prevede reunificarea Germaniei prin „alegeri libere” pentru Adunarea națională, alegeri care să fie precedate de o apropiere pe etape între cele două state germane. P.S.D.G. propune în cadrul a-

2 Ieri a sosit la Moscova o delegație economică guvernamentală a R. P. Albaniei, condusă de Koci Teodori, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, președintele Comisiei de Stat a Planificării

Au fost de față membrii Biroului Politic al C.C. al P.M.S.U., în frunte

20 de ani de la încheierea tratatului economic înrobitor
dintre România și Germania hitleristă

guvernul trădător al României, sint
ce arată fidelă a relațiilor univers
valabile ce domnesc între țările lumi
capitaliste, relații care se caracteri
zează prin exploatarea, subordonarea,
aservirea, anexarea și jefuirea țărilor
mai mici și mai însoțite din punct
de vedere economic de către puterile

hitleriştilă au transportat din România în Germania și în alte țări cotoropite de ea aproape un milion și jumătate de vagoane de diferite produse. Pentru a înțelege cât mai bine ce a însemnat acest lucru, trebuie să spunem că din vagoanele de produse au fost de către hitleriştilă din România

razboi mondial. Astazi, in German
occidentala exista din nou forte agre
sive care tinjese la gindul trecutului
si se pregatesc pentru a crea din nou
terenul pentru declansarea unei agresi
siuni impotriva statelor socialiste. E
toriu nu se mai poate lasa rene

încheiere a Tratatului de pace
Germania și de lichidare a regimu-
de ocupație din Berlinul Occident
Această voință a poporului nostru s
găsit din nou expresia în răspun-
guvernului R.P.R. la nota guvernu-
U.R.S.S. din 2 martie a.c. privind

45 de lucrători din industria pete
muri şi gazelor a U.R.S.S. titlu
„Erou al Muncii Socialiste”. Cel
distins cu acest titlu de onoare
se va lumina ordinul Lenin şi m
dalla de aur „Secera şi Ciocnul
(TASS).

Redacția Piața Scintei Tel. 17.60.10. Administrația 17.60.10—17.60.20, Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tîrziu Combiunatul Poligrafic Casa Scintei, I. M. Scintei